

Thạch thảo và em

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”)

Đồ thừa, đồ bỏ chị không thèm, em lượm lại mà em tự hào nhì? Đồ chị bỏ đi rồi, chị không bao giờ nhặt về em nhé.

Ngày trước tôi từng hỏi em thích loài hoa nào. Không chần chừ, em đáp chỉ hoa thạch thảo. Khi ấy tôi ngẩn người, giữa muôn vàn đóa hoa yêu kiều, xinh xắn hay lộng lẫy, kiêu kỳ, em lại thích độc nhất cục cánh mối. Tôi lại hỏi, phải chăng em thích màu tím của hoa? Em mỉm cười lắc đầu. Em nói thân thảo khẳng khiu, đóa hoa nho nhỏ, cánh hoa mỏng tang trông yếu ớt ấy vậy mà kiên cường. Tôi vẫn nhớ mãi nụ cười của em lúc đó, nụ cười ngọt ngào và rạng rỡ. Em biết không em, em rất giống hoa thạch thảo mỏng manh mà mạnh mẽ, kiêu hãnh vươn mình trên vách đá cheo leo. Chính vì thế, tôi đã luôn yêu em. Nhưng đâu chúng tôi là hàng xóm từ ngày bé, tôi vẫn chậm một bước.

Có một dạo, mỗi khi trời mưa, em lại ngồi thẩn thờ bên khung cửa sổ. Em nhìn đăm đăm bầu trời xám và những dải mưa giăng giăng, ánh nhìn vô thần vương nổi man mác. Đôi mắt em đen kịt, yên lặng và sâu thẳm khiến ai nhìn thấy cũng thấu một nỗi đau xé lòng. Đôi mắt em rất đẹp, rất sáng mà sao những lúc như vậy lại tối tăm đến thế. Khoảng thời gian đó rơi vào mùa mưa. Có khi mưa rơi tầm tã suốt nhiều giờ liền, có khi mưa lại rơi rả rích suốt cả một ngày. Khi đó, tâm hồn em lơ lửng trên những đám mây xám đó, chẳng nói chẳng rằng. Có một lần, em thở dài nói băng quơ:

- Trời cứ mưa suốt, không đi đâu được.

Tôi biết lúc này em sợ ở một mình. Hơn hết tôi biết, trái tim em đã vỡ nát rồi. Em chẳng rơi một giọt nước mắt. Em không khóc vì một kẻ không xứng đáng với tình yêu của em, với tấm lòng của em. Em không khóc vì một kẻ bội bạc, một kẻ không biết trân trọng em.

Từ đó, em thay đổi, từ một khối ngọc thô em mài dũa mình thành viên ngọc trân quý. Tôi vẫn luôn biết, em rất đẹp, chỉ là trước đây em không quá trau

chuốt, không phô bày ra vẻ đẹp đó. Em từng nói em không muốn làm một bình hoa biết đi, em muốn đẹp nhờ trí tuệ và tâm hồn. Em có ước mơ, em có lý tưởng, em có năng lực đạt được ước mơ của em. Tên khốn đó đã phản bội em chỉ vì em không phải là một bình hoa, không thỏa mãn sự gia trưởng của hắn. Vì thế, em thay đổi. Em đẹp lại càng đẹp hơn, giỏi lại càng giỏi hơn. Em kiêu hãnh và kiêu kỳ tựa đóa thạch thảo vườn mình trên vách đá cheo leo, đóa thạch thảo tạc từ băng. Đóa hoa ấy tràn ngập thách thức, khơi gợi ngọn lửa chinh phục của bao kẻ tự mãn. Em cười và khéo léo tiếp chuyện tất cả, nhưng chẳng ai lọt vào mắt xanh của em.

Một thời gian sau, gã tồi kia ngỏ ý muốn quay lại. Em trả lời gã bằng sự im lặng, bóng lưng lạnh lùng và ánh mắt vô cảm mặc cho những tin nhắn ngọt ngào đúng giờ được gửi đến, những lần “tình cờ” gặp gỡ, những cử chỉ quan tâm, những bó hoa nằm lẫn lóc góc đường hay bị dòng xe giày xéo. Một lần là quá đủ.

Hôm ấy, tôi đi cafe với bạn thì thấy em ngồi cùng cô gái đó, cô gái đã đặt dấu chấm hết cho mối tình đầu của em. Cô ta không đẹp, cô ta ăn diện và theo kịp mốt. Cô ta nhìn em, ánh mắt chán ghét và khinh khỉnh. Em điềm tĩnh nhâm nhi tách latte vừa được đem ra. Một hình ảnh khắp khiêng.

- Chị cũng thật ranh ma! Nhưng đến lúc này mới giờ chiều trò thì chẳng phải đã quá muộn rồi sao?

Cô ta nhếch môi cười nửa miệng. Em vẫn điềm nhiên thưởng thức tách latte. Thấy em không trả lời, cô ta tiếp tục nói nhưng đáy mắt đã lộ vẻ hoang mang.

- Giờ anh quay lại nhưng chị nghĩ là trong bao lâu? Trước sau gì thì anh cũng bỏ đi nữa. Chị còn non lắm, không đấu lại tôi đâu.

Em nhấp một ngụm latte rồi mới ngược lên. Đôi môi em mỉm cười nhưng đôi mắt thì không.

- Em nói xong chưa?

Cô ta nhìn em với ánh mắt khó hiểu nhưng vẫn còn xen lẫn xem thường. Nhưng sống lưng cứng ngắc lúng túng đã tố cáo cô ta. Lúc này, gã vào quán, bước nhanh đến trước mặt cô gái kia.

- Em nghĩ em đang làm cái gì vậy hả?

- Tôi đang nói chuyện với em ấy. _ Em nhấp một ngụm latte.

Gã khựng lại, tròn mắt nhìn em. Em không nói nhiều, chỉ bình thản buông hai câu.

- Đồ thừa, đồ bỏ chị không thèm, em lượm lại mà em tự hào nhỉ? Đồ chị bỏ đi rồi, chị không bao giờ nhớ về em nhé.

Em bỏ về, để lại hai dáng người chết sững với gương mặt tái ngắt.

Một em phũ phàng như thế, lạnh lùng như thế, cứng rắn như thế cuối cùng cũng chỉ là lớp vỏ nguy trang. Bẵng đi vài ngày, em sang tìm tôi, chúng tôi lại ngồi trước hiên nhà. Gió đêm lồng lộng. Giọng em như tiếng thở dài.

- Hôm đó... Anh thấy hết mà phải không.

Tôi im lặng không nói. Tôi biết, lúc này em cần người lắng nghe chứ không cần một người trả lời.

- Em vẫn còn giận, vẫn còn yêu.

Giữa chúng tôi là một khoảng lặng. Em cố kìm lại, nhưng tôi nghe tiếng em khóc. Ổn định giọng mình, em nói tiếp.

- Nhưng em nghĩ kỹ rồi, em muốn dứt khoát. Yêu không có nghĩa là lụy tình. Nhất là vì... vì... một người không đáng.

- Ừ! Anh biết rồi. Mà này cô bé, anh cho mượn vai đấy.

Em tròn mắt nhìn tôi, đôi mắt lóng lánh nước. Chúng tôi đối mắt. Cuối cùng, em gục đầu lên vai tôi bật khóc. Khi đó, tôi muốn nói với em rất nhiều, về tình cảm tôi dành cho em, về cảm giác đau nhói khi thấy em buồn, nhưng tôi giữ lại. Hãy để gió cuốn đi nỗi buồn và nước mắt xoa dịu vết thương em. Em ơi em! Từ ngày mai, tôi sẽ là vách núi, che giông chắn bão cho đóa hoa thạch thảo được không?